

ЖИВА НАДІЯ

Листопад-грудень 2010 р.

Безкоштовна християнська газета

№6 (60)

«Одне життя на цьому світі — воно так скоро проміне, лиш тільки те, що ти зробив для Бога — воно у вічності з тобою там буде!»

Ці слова були девізом життя Івана Дем'яновича Зінчика. Він їх прочитав (коли йому було 27 років) на стіні в кімнаті одного віруючого лікаря, до якого прийшов по медичну довідку для вступу в

сільськогосподарський інститут. Ці слова так вразили його серце, що він поступив на навчання не в інститут, а в біблійну школу. Коли Іван Зінчик повірив в живого Бога, у нього було одне бажання: донести Євангелію спасіння жителям багатотраждальної України. Служіння християнського радіопроповідника якнайкраще сприяло виконанню його заповітної мрії. Разом з дружиною Настею, його незмінною помічницею, Іван Зінчик став проповідувати Слово Боже по радіо. 15 жовтня 1970 р. пролунала перша радіопередача.

Іван Зінчик говорив завжди просто, щиро і прямо, через це його любили представники

всіх християнських конфесій. Уже дев'ять років, як Бог відізвав брата Івана в небесні оселі, але його голос продовжує лунати в радіопередачі «Жива Надія». У цьому також особливість цієї програми. Дякуючи Богу, збереглися записи багатьох його проповідей на півці, які за піклування Ненси Зінчик (його доньки) реставруються (чистяться і переводяться в цифровий формат).

Пройшовши через чималі труднощі, Ненси Зінчик знайшла підтримку серед ревних і вірних Богу християн для продовження справи свого батька. Саме їй Іван Зінчик заповів продовжити вести й надалі радіопередачу «Жива Надія».

У праці радіопередачі беруть участь деякі церкви, проповідники, пастори. До офісу радіопередачі надходить багато листів, деякі радіослухачі хочуть частіше чути проповіді саме брата Івана Зінчика. Тому працівники програми відкрили нове служіння: вони розсилають всім бажаним касети з проповідями пастора Зінчика, піснями, що лунають в радіопрограмах «Живої Надії». Так само бажані можуть отримати поштою Євангелію, Біблію, іншу християнську літературу. За свого життя пастор Зінчик видав чимало брошур, які до цього часу користуються попитом і багато разів перевидавалися.

Для християн України передача «Жива Надія» так і залишилась передачею Зінчика. Можливо ще й тому, що естафету справи Івана Зінчика прийняла саме його донька — Ненси

Зінчик. Раніше щороку до України приїжджав Іван Дем'янович, тепер приїжджає його донька Ненси. Під час місіонерських подорожей по Полтавщині Ненси Зінчик відвідала практично всі місця служінь, які благословляв її тато. Пригадую її слова, сказані на відкритті дому молитви в Кременчуці: «Ми відвідали багато церков, які підтримував мій тато. Я вперше бачила, як водне хрещення приймають у річці біля Дніпра. Хоч я народилася в

Канаді, та відчуваю, що тут моє коріння. Я тут себе почуваю, як серед своєї родини. Тепер я більше розумію свого тата, як він любив Бога і любив нарід України. Він передав цю любов і мені...». Дав би Бог, щоб ця любов Христа до людей палала і не втухала в серцях місіонерів, пасторів, служителів, жертводавців, котрі трудяться на євангельській Божій ниві і є співпрацівниками радіопередачі «Жива Надія». Бо лише любов Божа у серцях дітей Божих — вірний і надійний двигун справи Божої.

Наостанок хотів наголосити, що радіопередача «Жива Надія» не є справою однієї людини (брата Івана Зінчика, чи Ненси Зінчик), це — справа Божа, це справа кожного, хто вважає себе істинним християнином, це — справа всіх нас. Хотілося б, щоб так думали й інші служителі Церкви Божої. Не зважаючи на те, що нині започаткувалось багато нових християнських програм, місій, газет, журналів, «Жива Надія» має своє індивідуальне (і досить суттєве!) місце на широкій євангельській ниві нашої України. Були і є певні перешкоди в організації випуску радіопрограм, але радіопередача «Жива Надія» продовжує щотижня лунати в оселях жителів України вже 40 років.

Дорогі християни, просимо Вас ревно молитися за працівників передачі, за її слухачів, за нашу Україну. Доки Бог продовжує цей чудовий час «літа сприятливого», спішімо до праці, щоб стати співучасниками Господньої справи! Дорогий друже, прочитай знову слова девізу життя Івана Дем'яновича Зінчика. Справді, земне життя дуже швидко проминає, і ніхто з нас не візьме нічого з собою, коли прийде час розлучатися з цією землею, але що зробив ти для справи Божої тут, на землі, залишишся з тобою й у вічності! Амінь.

Геннадій Андросов

«Мир Вам, дорогі працівники передачі «Жива Надія»! До Вас я пишу вперше, хоч Вашу передачу ми слухаємо завжди. Я скільки себе пам'ятаю, то ми завжди (коли наближається час вашої передачі) всією сім'єю збираємося біля радіоприймача, щоб послухати черговий випуск «Живої Надії». Ми дякуємо Господу за те, що навіть після смерті І. Зінчика його праця продовжується. Ми дуже любимо цю передачу і згадуємо у своїх молитвах про вас. Нехай Господь благословить вашу нелегку працю! А ще я хочу залишити вам на пам'ять свій власний вірш, який присвятила цій передачі:

***

«Жива Надія» душі нашi гріє,
«Жива Надія» звеселяє нас,
«Жива Надія» душі оживляє,
«Жива Надія» потішає нас.

«Живу Надію» має Україна,
Бо мільйони слухають її.
Яка щаслива наша є країна,
Що наш Господь так полюбив її.

Країну оминає зло й нещастя,
І хліб щоденний маємо усі,
Але найбільше наше з вами щастя —
Живу надію маємо в Христі.

І цю надію, що нам дав Спаситель
«Жива Надія» провіщає нам,
І це реально, що «Жива Надія»
Таку ж надію все голосить нам.

Тож хай благословить тебе Господь,
«Жива Надіє»!
Живи й працюй, як це велить Христос,
Щоб говорили всі: «Жива Надія» діє!..
Щоб не покрив тебе духовний хмарочос.

Нелегко тим, кого зловив диявол,
Повірити у щирість твоїх слів,
Але хай кров Христа — міцний Голгофи символ
Звільнить усіх від тих ідких вузлів.

Нелегкий в тебе труд, «Жива Надіє»,
Та будь живою, слідуй за Отцем!
І знай, що у ясних оселях Неба
Отець віддячить золотим вінцем.

Гудзь О., вул. Польова 6, с. Буглів,
Лановецький р-н., Тернопільщина, 47443.

ВІДКРИТТЯ БОГОСЛОВСЬКОЇ СЕМІНАРІЇ У ПОЛТАВІ

«Для моєї ноги Твоє слово — світильник, то світло для стежки моєї...» Псалом, 118:105

Саме з таким лозунгом розпочала свою працю очно-заочна Полтавська богословська семінарія (при церкві «Нове життя» в Полтаві). Слава Всевишньому Богу за те, що у Полтавській області нарешті з'явився навчальний заклад, у якому студенти вивчають богословські дисципліни, що суттєво допоможе їм у служінні Богу та Церкві. Навчаються у семінарії саме ті християни (їх 22), які відчули у своєму серці нестримне бажання і поклик служити Богові, поширювати Його Царство на Божій ниві України, зокрема — Полтавщині. «Чому ти поступив на навчання в цю семінарію?» Саме таке запитання було задане студентам. Ось відповіді декотрих з них:

Микола Тарасюк: «З біблійних навчальних закладів я вибрав Полтавську семінарію, бо мені з Пирятина ближче їздити саме до Полтави. А поступив тому, що відчував недовільність у своєму служінні в церкві. Наприклад, на минулій сесії ми мали лекції про сімейні стосунки, набуті знання мені вже дуже пригодилися. Мені доводиться давати відповіді прихожанам на складні сімейні питання, в яких я раніше (без спеціальних знань) аж ніяк не міг би компетентно допомогти».

Олег Мащенко: «Моя ціль: краще зрозуміти Біблію, вдосконалити свої

знання Слова Божого, щоб ближче пізнати Бога і допомогти іншим людям також пізнати Його».

Марія Богомаз: «Церква, у якій я перебуваю, дуже маленька і потребує служителів, які б могли провадити біблійні заняття з молоддю, дітьми. Моя ціль — отримати знання у семінарії, щоб бути більш ефективною у служінні іншим людям».

Юрій Квачко: «По-перше, те, що я знаю, я зможу систематизувати. Саме у семінарії я зможу дізнатись багато того, чого я ще не знаю. Диплом, який я отримаю, допоможе мені спілкуватись з різними людьми і говорити їм про Бога. А також мені дуже приємно мати можливість під час сесій спілкуватись з братами, ділитись досвідом у служінні».

Ігор Унтило: «Я люблю вивчати біблійні науки, нині маю бажання через

навчання в семінарії систематизувати знання і набути нові, щоб на більш серйозному рівні вести ввірене мені Богом служіння в церкві».

Олексій Кащенко: «Я хочу здобути поглиблені біблійні знання, а також хочу більше вивчити історію християнства, Ізраїлю».

Олександр Степанюк: «По-перше, навчання в семінарії стимулює до поглибленого вивчення і дослідження Слова Божого, богословських наук, а це в свою чергу допоможе мені (говорячи біблійною мовою) давати свіжу і добру поживу овечкам, і, подруге, мені доводиться мати стосунки з владою міста, а для цього не завадить мати офіційний документ про богословську освіту».

Злата Печоркіна, декан заочної відділення семінарії, тел. 095-61-99-563.

Павло Михневич, директор семінарії, тел. 097-444-22-74.

ЧУДЕСА БОЖІ В МОЄМУ ЖИТТІ

Мій Спаситель живий! І про це я можу з упевненістю сказати всім людям, свідкуючи їм про своє життя...

Ще з раннього дитинства мені мій тато говорив про Бога, і я зрозуміла, що над усім (що ми думаємо, говоримо, робимо) пильнує Всевишній. Тато розповідав, що є Божа книга Біблія, яку десь він читав і про яку треба мовчати (бо то були часи гоніння за віру в Бога). До школи йшла, тато мене благословляв і молився, щоб Господь мене охороняв. І ота зернинка маленької віри проростала в моєму серці.

А найбільше мені запала розповідь мого тата про те, як він потрапив під обстріл ворога біля Ладозького озера. Всі на суші бігли до корабля, щоб спастися від німців, які гнали наших людей, обстрілюючи всіх підряд. Тато розповідав, що вправ перед Богом і просив в Нього спасіння на життя. Але корабель наповнився людьми, і тато не втовпився в нього. Коли ж корабель відплив від берега, а на суші наступали вороги, він почав ще дужче благати Бога, щоб спастися. Корабель відплив далеченько від берега, тато журився, що не зміг спастися на кораблі, як раптом побачив, що в корабель влучила бомба, і всі люди на ньому загинули. Тато потрапив під стрілянину, отримав поранення, німці прийняли його за мертвого. Після того наші воїни всіх стягували до купи, щоб похоронити. І раптом хтось помітив, що мій тато ще дихав. Забрали його до госпіталю. Отак Великий Господь спас йому життя. Слава Всевишньому!

Після цієї розповіді пройшли роки. Коли ми з чоловіком одружилися, десять років жили — не було дітей. У кого дітей нема, тому здається, що без них дуже важко жити. Куди не поїдемо — скрізь в сім'ях діти, а в нас не було. 10 років я відвідувала різноманітні лікувальні заклади (де тільки я не була!), але ніщо не допомагало мені. Пам'ятаю, одного разу серед ночі прокинулася, і така туга напала, я почала плакати і взивати до Бога, просити за дітей. Після цієї молитви пройшов деякий час і у мене народилася донечка, потім синочок. Слава Богу! Але наша природа така, що ми забуваємо, що нам зробив Господь... І через 9 років Господь про Себе нагадав, коли я з діагнозом апендициту потрапила на новорічні свята до лікарні. Лежу біля вікна в палаті і молюся до Бога, щоб дав життя. Прийшла бригада лікарів і в мене промайнула думка: по мою душу прийшли. А вони стали біля мого ліжка і кажуть: «Потерпіть, ми вам поставимо крапельницю, бо треба негайно оперувати чоловіка з ножовим пораненням». Я згодилася. Лежачи, увесь час молилась. І вже серед ночі вони знову до мене підійшли і сказали, що дуже втомилася і відклали операцію зі мною до ранку. А вранці до мене підійшов професор, що заступив на чергування, подивився і сказав: «Вас спас Бог, бо вас не порізали. Діагноз у вас не апендицит, а печінковий коліт. А при такому діагнозі «порезать — дуба врезать» — повірте моєму досвіду. Будете лікуватись...». Ось так мене спас Господь. Донечка моя в цей час надворі ходила, плакала. Зустріла її віруюча жінка, спитала, чого вона плаче. Вона розповіла, що маму покладали до лікарні. Ця жіночка (слава Господу за неї!) запропонувала моїй дитині молитися за мене і вказала адресу, куди йти до церкви. Так я й стала ходити зі своїми дітьми до церкви християн. Там я зрозуміла, що Ісус Христос — наш Спаситель! І ми

повинні служити Йому! І зараз так хочеться сказати всім: вибирайте цей шлях: служіть Господу і по ньому йдіть, це найголовніше! Навіть якщо ми про це й не забуваємо, проте суєта зводить нас на іншу дорогу, і ми тоді знову каємось і просимо в Господа милості.

Хочу згадати ще декілька моментів з мого життя (їх всіх дуже багато!), коли Господь явно оберігав мене і подавав руку допомоги.

Коли я з маленькими дітьми залишилася без роботи (підпала під скорочення штатів), стала молитися і просити в Бога роботу. Помолилася, відкрила міський телефонний довідник і стала дзвонити по організаціях та підприємствах, шукала роботу бухгалтера. Багато організацій обдзвонила, безрезультатно, а потім мене Господь повів на телефон «Клубу книголюбів», а там відповіла податкова (вона цей номер телефону взяла), запитали, що я хочу. На мою відповідь сказали, що їм потрібен головний бухгалтер. І так я туди пішла працювати. Мене запитували, як я потрапила на таку посаду? Який начальник мене рекомендував? А в мене один головний Начальник — на Небі! На цій посаді нелегко було працювати, але Господь мені в усьому допомагав. Протягом 14-річного періоду роботи я зрозуміла, що у Всевишнього був на це план, щоб я там працювала і за всіх молилась, тому що багато податківців підпадають під людські прокляття. В нас створилася ціла молитовна група, що молилась щодня за працівників податкової служби.

Одного разу приніс до мене начальник управління рахунок на величезну суму і сказав, щоб я його йому сплатила. Але по закону я не мала права цього робити, бо це було б нецільовим використанням коштів. Про це я йому сказала, але він протягом 5 місяців не погоджувався і приходив до мене, одразу просив, потім став погрожувати. А потім попередив, якщо в понеділок не перерахую цих коштів, то вже мене ніхто не захистить. Я дуже розхвилювалася, а потім на його великі погрози сказала голосно: «Мене Бог захистить!» Він засміявся, показав на мене грізно пальцем і сказав: «Подивимось, який твій Бог». І пішов з мого кабінету. То була п'ятниця, кінець робочого дня. Я впала на

стіл, почала плакати і просити в Бога захисту. Подзвонила до священнослужителя церкви, розповіла про ситуацію, попросила молитися за мене. Суботу і неділю молилась, щоб Господь захистив мене. В понеділок пішла на роботу, підходжу до податкової, а там мене біля входу чекає жінка (начальник відділу кадрів) і з мене очей не зводить. Вона теж знала про цю ситуацію, також знали й деякі інші люди. Але ніхто проти такого начальника навіть в області не зміг за мене заступитися. Підходжу до неї, а вона так тривожно на мене дивиться, я зрозуміла, що щось трапилось. А потім говорить мені: «А ви знаєте, що він помер...». У мене перед очима весь 4-х поверховий будинок податкової закрутився. Я не могла нічого сказати. Але на все воля Божа...

Дев'яності роки були складними, людям по три, а то й більше місяців не давали зарплати. Одного разу ми ледь дочекалися п'ятниці, коли мені й моєму чоловікові обіцяли видати зарплату. Але наше чекання було даремним. Прийшла додому і не знаю, чим годувати дітей, яких щойно забрала з дитсадочка. Впала на коліна і почала молитися і просити в Господа, щоб допоміг вижити. Плакала, молилась, бо виходу не було ніякого, в холодильнику щось трошки лежало продуктів тільки для дітей на один сніданок. Наступного дня (в суботу рано-вранці) пролунав дзвінок у двері. Відкриваємо, а там стоїть чоловік з дуже ясними очима і питає: «Тут проживає Василь Павлович?» Говорю, тут. «То ми вчора кабана зарізали, я помолвився, а мені Господь сказав, що треба частину віділити вам». Цей благословенний брат загрузив наш холодильник м'ясом, салом, молочними продуктами, що на мою місячну зарплату стільки не купиш. От такий у нас Великий Господь! Як чудно відкликається на наші молитви і піклується за нас!

До нас на роботу у відділ прийшов новий чоловік, Микола Олександрович. Після деяких подій він захворів, і йому стало все гірше. Я розуміла, що повинна поїхати до нього додому. Ми, три сестри молитовної групи, поїхали до нього додому. Його важко було впізнати. Він ледве звівся на ноги, ми допомогли йому вдягтися і стали на молитву. Під час молитви Микола Олександрович покаявся і прийняв Ісуса Христа своїм Особистим Спасителем. Просив у Бога, щоб Господь взяв його за руку і вивів з такого стану. Хвороба його була невиліковною — рак. Проте ми йому сказали, якщо пообіцяє Господу свідчити про славу Божу, то Господь зробить все! Він пообіцяв. І вже через 2 місяці Микола Олександрович стояв у церкві перед усіма людьми і свідкував, який Всемогутній Господь Ісус Христос — наш Спаситель! У Миколи Олександровича замість голої голови (після хіміотерапії) Господь обновила природне волосся, воно стало густим і красивим. Він знову став працювати на роботі начальником відділу.

Отаким у нас Господь Ісус Христос! Він Своїми ранами уздоровив нас, забрав усі наші немочі і гріхи на хрест Голгофський! Слава Йому повіки! В даний час я є членом церкви «Нове життя» в Полтаві. Люблю Господа, люблю людей. Дякую Великому Богу за мою сім'ю — всі віруючі. Слава Господу Ісусу Христу!

Надія Василівна Максименко, пров. Рибальський, 18, кв. 36, м. Полтава, 36004. Дом. тел.: 52-34-23, моб. тел.: 095-308-49-62.

До уваги бажаючих отримати звільнення від алкогольної, наркотичної залежності!

Християнські реабілітаційні центри в Україні виникли порівняно нещодавно. Але багато людей можуть сьогодні визнати, що такі центри вносять істотний вклад в оздоровлення суспільства, яке без перебільшення можна назвати хворим. «Наркоманія», «алкоголізм» досить сильно вразили багатьох людей, особливо — молоде покоління. Деякі люди, піддані наркотикам і алкоголю, шукають вихід (спосіб звільнитися від залежності) і варто зауважити, що саме в таких центрах їм можуть надати реальну допомогу. І зауважте — фактично безкоштовну! Сьогодні люди готові платити величезні кошти, аби тільки отримати бажане. Не секрет, що нині кваліфіковані лікарі часто не в змозі вирішити ту чи іншу проблему. Так само навколо процвітає маса шахраїв — індивідуальних підприємців, які бажать одного — Ваші гроші. Більше того, є ті, що обіцяють допомогу, звертаючись до окультизму, магії, чародійства. Ті, хто звертаються до подібних «цілительів» в кінцевому результаті обов'язково потрапляють в значно гірше становище.

Звичайно, найкращий варіант — не допустити виникнення хвороби з самого

початку. Але якщо Ви вже потрапили в цю «диявольську пастку», то треба шукати вихід. І ми пропонуємо Вам християнські реабілітаційні центри. Не випадково вони називаються християнськими, тому що Христос — це та Особа, Котра може дати справжнє звільнення — і від наркотиків, і від алкоголізму — і від будь-якої іншої гріховної залежності. В реабілітаційних центрах цілком на добровільних початках працюють люди, які готові Вам реально допомогти. Для жителів Полтави і Полтавської області: ТЕЛЕФОН ДОВІРИ: 69-34-75. По цьому телефону Ви можете проконсультуватися по цікавлячим Вас проблемним питанням у відношенні Вас і Ваших родичів, дітей, онуків.

КООРДИНАТИ ХРИСТІАНСЬКИХ РЕАБІЛІТАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ УКРАЇНИ

Вінниця, вул. К. Маркса, 46. РЦ «Агапе», (чол. та жін. від.), керівник Петро Євтушик, тел. 0432-27 10 15, 0432-35 1667;

Дніпропетровщина, м. Кривий Ріг, ЦР «Нове Життя», директор Олександр Руденко, тел.: 097-948-95-34. Зам.: 097-139-72-45 (Анатолій);

Донецчина, м. Слов'янськ, керівник Михайло Вікторович Ківшан, тел. 050-819-

69-33; адміністратор Володимир Шереміїв, тел.: 050-144-80-48;

Житомир, жіночий реабілітаційний центр «Свобода», директор Катерина Костянтинівна Розора, тел.: 050-355-50-94;

Житомир, вул. Гоголя 55, кв. 2. РЦ (для чол.), керівник — Юрій Ашихін, тел. 0412-360981;

Запорізька обл., м. Енергодар, вул. Центральна, 16. ЦР «Благодать» (чол. та жін. стац.), директор Сергій Володимирович, тел. 050-384-41-02;

Кіровоградщина, м. Олександрія, РЦ «Ковчег» (чол. та жін. від.), керівник Андрій Кривулько, тел. 05235-51991, 05235-25387, 05235-42260;

Київ, вул. Кар'єрна, 44. Телефон довіри центру: (044)404-21-53. Директор Рустам Фатулаєв (тел. 067-222-050-16). E-mail: info@mahanaim.org.ua. Сайт: www.mahanaim.org.ua;

Луганськ, керівник Павло Вікторович Марченко, тел.: 050-818-62-83;

Миколаїв, керівник Віктор Вікторович Нікітін, тел.: 050-238-71-38;

Одещина, РЦ «Благодать», Овідіопільський р-н, с. Кароліно Бугаз, вул. Приморська 40, (чол. та жін. стац.), керівник Володимир Смолягович, тел. 067-737-40-41;

Полтава, керівник Сергій Осадчук, тел. 050-634-47-83;

Сумщина, м. Шостка, керівник Дмитро Дахненко, тел.: 067-607-72-11;

Харків, директор Павло Гончаров, тел.: 097-869-47-73;

Херсонщина, с. Подорожжє, Генічеський р-н, вул. Мелітопольська, 61, РБЦ «Благодать», директор Олексій Олександрович, тел.: 050-595-70-91;

Черкаси, вул. Рози Люксембург 71, (чол. та жін. від.), керівник Василь Білогуб, тел. 0472-64515;

Координатори служіння по реабілітації нарко- і алко- залежних:

ПО ПОЛТАВЩИНІ: Бобик Володимир Михайлович, тел.: 050-160-87-32, 067-259-76-89;

ПО КИЇВЩИНІ: Логвінов Ігор Григорович, тел.: 097-49-58-367; 063-344-11-91.

ПОЧЕМУ МНЕ ЗАКРЫТО?

Документальний очерк (из проповіді Яна Апсетарова* в Церкві ХВЕ «Жива Надія», г. Миргород).

*Ян Апсетаров - миссионер християнської місії «Голос Надії» (г. Луцьк), трудиться і живє в Росії, г. Зеленодольськ.

«Придя же в страны Кесарии Филипповой, Иисус спрашивал учеников Своих: за кого люди почитают Меня, Сына Человеческого? Они сказали: одни за Иоанна Крестителя, другие за Илию, а иные за Иеремию, или за одного из пророков. Он говорит им: а вы за кого почитаете Меня? Симон же Петр, отвечая, сказал: Ты — Христос, Сын Бога Живого. Тогда Иисус сказал ему в ответ: **блажен ты, Симон, сын Ионин, потому что не плоть и кровь открыли тебе это, но Отец Мой, Сущий на небесах**» (Евангелие от Матфея, 16:13-17).

***

Мы имеем в России (в Зеленодольске) дом милосердия или реабилитации. Мы проповедуем бывшим преступникам, людям, которые потеряли человеческий облик,

питаются с помоек, живут в теплотрассах. Они приходят к нам в реабцентр, особенно зимой, когда холодно спать на улице. Они буквально приползают к нам, все грязные, покрытые коростой, мы их моем, сжигаем старую вшивую одежду, переодеваем, приводим их в более-менее человеческий облик. Предоставляем им кровати с белыми простынями, горячую пищу. Всего этого они не видели многие месяцы, а то и годы. Нам приходится покупать некоторым из них очки, чтобы они могли читать Библию. Мы нянчимся с ними, как с малыми детьми, и кажется, что вот-вот и они изменятся, станут другими людьми, что им откроется великая тайна спасения Иисусом Христом грешного человека и они обретут веру и спасение. Но вот настает весна, пригревает солнышко, капает капель, и у наших постояльцев начинается весенний синдром, один за другим они покидают наш приют и снова уходят в этот безумный мир (опять к своим помойкам и теплотрассам)... Но приходит зима, и многие из них снова возвращаются, и мы снова принимаем их... Ибо Христос поступал так же. Его цель была спасти человека от вечной гибели. И наша цель, как христиана, донести эту Евангельскую весть погибающим людям, как бы не было трудно и даже обидно (не раз приходят мысли: неужели всё было напрасно? Ну почему они никак не могут понять элементарных духовных вещей?). Некоторые наши постояльцы так и не возвратились к нам, потому что для них это был последний год, я слышу рассказы, как они умерли, и это ужасно. Ну почему им было закрыто?...

***

Однажды мы строили дом молитвы рядом с домом реабилитации, темнело и мы уже заканчивали работу, как к нам подкатил автомобиль, с него вышел пожилой мужчина, кавказской национальности, с сумкой через плечо. Он достал скомканную пачку купюр, сунул таксисту, тот выхватил одну и быстро уехал. Тот мужчина протянул мне обрывок листка, где был записан наш адрес и спросил, правильно ли он попал по обозначенному адресу на бумажке. Я подтвердил. Он, ничего не спрашивая, быстренько шмыгнул мимо меня в дом милосердия. Когда я зашел за ним, он уже лежал на кровати. Я подошел и сделал замечание, что нужно хотя бы представиться. Он сказал, что его зовут Владимиром, и он будет у нас ночевать, потому что ему компетентные люди сказали, что тут всегда примут. Я видел, что он не хочет слушать никаких моих возражений, о наших порядках, правилах. Когда я наткнулся на его колючий взгляд, всё же решил согласиться. Он обещал, что отдохнет и утром расскажет всё о своей жизни. Утром я заварил чай, на столе положил Библию, и разбудил «постояльца». Он подошел к столу и сразу взял в руки Библию, при этом сказал, что вот эту книгу он много раз держал в руках. Его теща была верующей. Он начал свой рассказ: «Её дочь не захотела слушать мать и вышла за меня, негодяя, замуж... Мы имели бизнес, она была директором ресторана, когда я сидел свой первый срок, моя жена ужасно погибла, когда я сидел второй раз, мою дочь облили бензином и сожгли. Но каждый раз, когда я возвращался в родной город, моя теща разыскивала меня, уже вора в законе, приносила Библию и умоляла меня читать эту книгу, искать спасение для своей души. Из уважения к ней я брал её книги, пробовал читать, но ничего не понимал и до сих пор ничего не понимаю».

При этих словах он стал сильно бить себя кулаком по голове, потом, не стесняясь меня, стал громко рыдать и вопить: «Почему мне закрыто?!» Он снова и снова повторял одни и те же слова: «Почему мне закрыто?!», «Почему мне закрыто?!», не обращая на меня никакого внимания. Да и не меня он спрашивал, потому что знал, что я не могу дать ему исчерпывающий ответ.

Когда он успокоился, то продолжил свой

рассказ: «Этот мой последний срок был весьма продолжителен, я помню, как к нам, в зону, приходили христиане с проповедью Евангелия. Однажды я сказал своему корешу Грише, мол, пойдём, посмотрим, там будут песни о Боге петь. Но он сказал, мол, не шути, какой там Бог? Но всё же мы пошли в «красный уголок» вместе. Сели на лавочке сзади, в это время проповедник говорил, что Иисус Христос сделался и за преступников ходатаем. Гриша вдруг соскочил со своего места, побежал вперёд, упал на колени и в слезах каялся и просил у Бога прощения. Потом я увидел большие изменения в Грише, он при каждой встрече благодарил меня, что я уговорил его пойти на то богослужение, ибо он нашёл то, что искала его душа. Потом этот Гриша женился, у него родился сын, и уже он (вместе с сыном) приходил к нам в зону с проповедью Евангелия. А я вот так и остался неприкаянным грешником. Не могу понять: почему я не могу сделать так, как сделал Гриша?..» И он снова стал кричать: почему мне закрыто?...

Я отвёз его на вокзал, купил билет на Москву. Спросил о его дальнейших намерениях в жизни?

«Доберусь до Москвы, потом автостопом на Кавказ, а там где-то пристроюсь, может в дом престарелых...». Я стоял и провожал его взглядом, от меня удалялся старый, сутулый человек... Разбитая, до основания, жизнь. Позади одни развалины, и впереди ничего нет. Он уходил, всё больше сутулясь, а предо мной стояла картина, как он бьёт себя кулаком по голове и вопит: «Почему мне закрыто?!» Я подумал: «Господи, а я ведь ничем не лучше его, а мне открыто! О, какое это счастье! Сколько людей живут (они намного лучше меня!) и не знают Тебя, да и не могут знать. Почему же мне открыто?» Я не знаю ответа на этот вопрос, я могу только постоянно благодарить Иисуса Христа за Его великую милость, оказанную мне, что Господь открыл мне великую тайну спасения!»

***

Дорогой друг, если тебе открыто, то только потому, что Отец на Небесах благоволил к тебе, чтобы ты был в числе Его спасённых детей. Если ты знаешь, кто есть Иисус Христос, то не плоть и кровь открыли тебе это, а Отец, Сущий на Небесах! Аминь.

ПОКЛИКАНИЙ БОЖОЮ БЛАГОДАТТЮ

Питання про духовні речі (спасіння, покаяння, вічне життя) віддавна турбували людей. За тисячоліття історії людства на Землі віра в Бога в багатьох народів трактується дещо по-різному, насамперед, через відхилення від головного орієнтира — Біблії, в якій подані людям ясні вказівки від Творця Всесвіту про надбання цих духовних речей, які були і є найважливішими питаннями для кожної людини, хоч, нажаль, для багатьох людей ці питання залишаються відкритими, а швидше — закритими, тобто невирішеними. За гріховною природою людина сама по собі не має бажання шукати істинного Бога, тому що тоді їй прийдеється каятися в гріхах, визнавати своє убожество, неміч, подібно апостолу Павлу, який сказав так: **«Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа!»** (Фил. 3:8) І це стверджував чоловік, який по наших мірках мав не одну вищу освіту, був вихований в кращих традиціях тодішнього світу. Він був релігійною людиною, вчителем інших, вчив, як треба правильно поклонятися Богу, але через невірство в воскресіння Ісуса з Назарету (про якого свідчили навколо перші учні, тобто перші християни) усіяло переслідував послідовників Ісуса, саджав до в'язниці, схвалював їхнє убивство. Цей чоловік був настільки впертим релігійним фанатиком, що сам шукав нагоди, аби якомога дужче дошкулити учням Ісуса.

Чому ж саме до такого впертого гонителя Церкви Христа були сказані Богом такі слова: **«Він для Мене — вибрана посудина, щоб носити ім'я Моє перед народами, і царями, і синами Ізраїлю!»** (Дії, 9:15)? Напевно тому, що Савл (так спочатку звали Павла) був щирою, не лукавою людиною. Віра в Бога для нього була змістом його життя. Так, він помилявся, але помилявся щиро, і коли Господь особисто промовив до його серця, то він, хоч осліп фізично на декілька днів, але духовно одразу прозрів. Павло про себе свідчить перед одним з царів, що він не став противитися «видінню небесному» (Дії, 26:19), а почав одразу проповідувати Евангелію усім людям, **«щоб покалися й навернулись до Бога, і чинили діла, гідні покаяння»** (Дії, 26:20). Про себе він також свідчить одній

з церков в Галатії: **«Звіщаю ж вам, браття, що Евангелія, яку я благовістив, вона не від людей. Бо я не прийняв, ні навчився її від людини, але відкриттям Ісуса Христа. Чули бо ви про моє поступування перше в ідействі, що Божу Церкву жорстоко я переслідував та руйнував її. І я перевищував в ідействі багатьох своїх ровесників роду мого, будши запеклим прихильником моїх батьківських передань. Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю, уподобав виявити мною Сина Свого, щоб благовістив я Його між поганями, я не радився зараз із тілом та кров'ю...»** (Гал. 1:11-16). Апостол Павло не подивився на життєві обставини, не дбав про своє становище в синагозі між фарисеями (тодішніми законодавцями, ревнителями закону в країні), не думав про те, що «люди скажуть чи подумаютъ», а одразу звернувся до Господа: **«Що повелиш мені робити?»** (Дії, 9:6). Можливо йому не раз закидали ревнителі батьківських передань, що він віру змінив (зрадив). Але Павло уже годен був не просто служити Богові в особі Ісуса, а й страждати за ім'я Ісуса Христа, аж до смерті: **«Бо Я покажу йому, скільки має він витерпіти за ім'я Моє»** — саме так про нього сказав Господь (Дії, 9:16).

Отже, Павло був вибраною Богом посудиною (як стверджує сам Павло) від утроби матері, і Господь його прикликав до служіння «Своєю благодаттю». Якщо благодаттю, то не за діла, не за те, що він заслужив. Саме так сьогодні трактують віру в Бога представники деяких конфесій, християнських в тому числі. Але трактовка вибрання (уподобання) Божого за діла, за те, що заслужив, догдлив (чи навіть просто сподобався), не є Евангелією благодаті, а отже — є ересною.

***

Висновок: це велика тайна Божого вибрання, чому саме я, а не той, інший. Хоч по людських мірках я набагато гірший за ту чи іншу людину. Але Бог дивиться не так, як людина. **«Бо ваші думки не Мої це думки, а дороги Мої то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки»** (Ісаї, 55:8). По правді, істині чи справедливості чинити виключно Бог, ми самі не можемо вирішувати чи судити про те, як робить Бог, не можемо обмеженість, недалекоглядність, а насамперед — через гріховність своєї людської природи. Стверджуючи, що Бог несправедливий в тому чи іншому, ми ступаємо за межу дозволеного і беремо на

себе функції Творця, а насправді, по суті ставимо свої гріховні амбіції, своє егоїстичне «Я» вище Божої правди. Це просто смішно і безглуздо. Але скільки людей чинять саме так? Скільки людей, почувши голос Божий, побачивши дії Божі, не відгукуються на Його поклик! Скільки старшин в народі увірували в Ісуса Христа, але не стали це визнавати прилюдно, бо дбали за своє становище в синагозі (Ін. 12:42). Той же цар Агріппа, якому Павло проповідував про Ісуса, навіть визнавав, що «ще трохи і мене переконаєш християнином стати» (Дії, 26:28). Але не став таким, бо тоді ж напевно прийшлося б знімати царську корону. Через земне (тимчасове) люди відвертаються від небесного (вічного).

— **«Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько! Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій свої задуми, і хай до Господа звернеться, і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!»** (Ісаї, 55:6-7).

— **«Коли ви будете шукати Господа, Бога свого, то знайдете, якщо будете шукати Його всім серцем своїм та всією душею своєю!»** (Повт. Зак. 4:29).

— **«Сьогодні, як голос Його ви почуете, не робіть затверділими ваших сердець!»** (Євр. 4:7).

До цих слів важко що додати. Прийміть Боже змилювання і будьте в числі вибраних Його дітей і віддайте всю славу Богу.

Петро Українець.

Найкращий спортсмен той, хто вірить в Бога!

Свідчення Аліни Горобець

Мені 25 років. Я народилася 9 лютого 1985 року в невеличкому селищі Коцюбинське, що на Київщині (де живу й зараз). Моя сім'я нічим не відрізнялась від більшості інших сімей: були свої радощі, були й проблеми. З самого дитинства люди помічали в мені щось особливе: я була енергійною та рухливою дівчинкою, яку часто можна було побачити у хлопчачих компаніях. Мене завжди тягнуло до чогось екстремального, тому й не дивно, що вже у 8-річному віці я вирішила спробувати свої сили у місцевій футзальній команді «Біличанка-НПУ», в складі якої граю й сьогодні.

Бог в моєму житті відігравав і відіграє особливу роль. Я не пам'ятаю хто і коли вперше розповів мені про Бога, але вже з дитячого садочка я вірила, що Він є. Моя совість завжди осуджувала мене за невірні вчинки. Я часто зверталась до Бога з проханнями: подітячому, як вміла, і Він завжди допомагав мені, навіть у спорті. Коли мій батько став віруючим, він почав мене водити до церкви. Він зараз священнослужитель у місцевій церкві. Батько часто читав мені Біблію і давав різні поради щодо мого подальшого життя: вірити в Бога, робити добро людям та берегти себе для свого майбутнього чоловіка. Чим більше я дорослішала, тим важче було нести з собою по життю цю віру. Особливо важким був період мого підліткового віку, коли я почала зустрічатися з спокусами цього світу і все частіше йшла наперекір своїй совісті. Все це не збагачувало мій внутрішній світ, а вело до порожнечі... Маючи медалі, командні перемоги, особисті нагороди та досить цікаве спортивне життя я, все ж таки, не відчувала себе повністю щасливою. Мені хотілося якогось особливого внутрішнього спокою і я розуміла, що його може дати лише Бог, але змінити своє життя (для того, щоб цей спокій отримати) я не мала сили, хоча й ходила вже до церкви на той час. Живучи подвійним життям (в церкві одна, а на вулиці інша), я знала і вірила — прийде час і все зміниться. Тато все більше й частіше молився за мене. На моє повноліття він подарував мені цінний подарунок — Біблію. Коли я почала читати її, мій розум став світлішим і я все більше починала розуміти, що знати про Бога і знати Бога особисто — це різні речі. І хоча на моєму життєвому шляху спокус збільшувалося, я відчувала, що маю зробити важливий вибір: іти далі по життю з Богом чи без Нього. Тому я вирішила покаятися перед Богом у своїх гріхах. Можливо, деякі люди і не розуміли, в чому мені потрібно каятись (для них моє життя було нормальним), але, читаючи Біблію, я усвідомлювала, що немає ні однієї безгрішної людини. Ісус простив мені всі мої гріхи і став моїм найкращим Другом, який ніколи не підводить. Моє життя повністю змінилось і я нарешті отримала той внутрішній спокій, про який мріяла з самого дитинства. Я не шкодую про цей вибір і завжди буду вдячна своєму батькові за його молитви та поради, які допомогли мені знайти Бога і зберегти себе чистою для свого майбутнього чоловіка! Я не кажу, що зараз на моєму шляху немає спокус та труднощів — Бог допомагає мені долати їх достойно.

З Богом я почала відчувати себе набагато впевненішою і в спорті. Я молюся перед тренуваннями та іграми, щоб Бог беріг мене від травм, прошу благословення на різні змагання, і Він благословляє перемогами. Я вже більше сімнадцяти років займаюся футзалом і в цьому році Бог зробив особливе чудо в моєму житті! Всесвітній сайт www.futsalplanet.com визнав мене найкращою футзалісткою світу 2009 року. В інших країнах цей вид спорту більше цінується, там є багато професійних клубів і багато сильних гравців, а чому цей титул дали саме мені? Я

бачу в цьому велику Божу допомогу. Я ходила на всі тренування і старанно виконувала всі вказівки тренера. Я не добивалася слави, Бог Сам дав її мені, щоб через мене прославити Своє Ім'я. Я досі сама займаюся футзалом і вже 8 років працюю дитячим тренером. Паралельно з цим я ходжу по школам, як лектор від благодійної організації «СТОП», яка проводить лекції по профілактиці негативних явищ. Їжджу в християнські табори та займаюся з дітьми та підлітками України. Діти завжди прагнуть когось наслідувати. Вони намагаються копіювати не лише гру своїх спортивних кумирів, але їхнє життя і їхні вчинки, які, на жаль, не завжди є вірними. Я дякую Богу, що Він саме мені дав цей титул, бо можу на особистому прикладі показувати молоді, що найкращими у світі стають саме такі спортсмени, які не вживають алкоголь, не палять цигарки і не ведуть розбещене життя, а навпаки, вірять Богові, ходять до церкви та бережуть себе від спокус цього світу. Моє бажання, щоб кожна дитина зробила у своєму житті правильний вибір, обравши Ісуса.

Бог дав мені талант грати у футбол та писати вірші. І цим я прославляю Його на цій землі. Мене запрошують свідчити в різні місця і я рада, що маю цю титул найкращої у світі футзалістки, сміливо і впевнено можу сказати, що віра в Ісуса — моя найбільша перемога, а вічне життя — найцінніша нагорода!

Аліна ГОРОБЕЦЬ,
вул. Пономарьова, 6/1, кв. 49,
с.м.т. Коцюбинське, Київщина, 08298.
Тел.: 063-73-02-590 та 097-91-44-605.
E-mail: alina_gorobets@mail.ru

***

У футбол грати й Христа прославляти.

Чи зможу в житті своїм це поєднати?
Поїздки, змагання, тяжкі тренування.....
Чи буде до церкви ходити бажання?
Чи зможу Ісуса в ту мить прославляти,
Як буду на шию медалі чіпляти?
Чи може лишити футбол назавжди
І зовсім новими шляхами піти?
Питання не раз хвилювали оці
Та рада, що відповідь знаю на всі!
Коли в душі мир, а у серці є віра,
То бути успішним в житті є надія.
Господь досягати висот силу дав,
А в тяжкі хвилини в Собі підкріпляв.
В молитві знаходжу я силу оту,
З якою долаю спортивну мету.
Коли перемога — вся слава Христу!
А якщо поразки, то тішусь в Ньому.
Отож, не сама я, я з Богом крокую,
З подвійною силою в спорті працюю.
Бажання моє, щоб усі дітлахи
Так само, як я, знайшли вірні шляхи.
У спорті росли і Христа не цурались,
А разом з Ісусом мети добивались!
Лаврові вінці — допомога Його,
Та кращий вінець — життя вічне Його!

«ПРИХОДЯЩЕГО КО МНЕ, НЕ ИЗГОНЮ ВОН!»*

Моя 2-юродная сестра, испытывая определённые жизненные трудности в семье, тяготясь слабым здоровьем, заинтересовалась моей верой в Бога. В разговоре с ней, я спросил о её брате Саше, знает ли он о Боге? Она удивилась и сказала: «У него в семье и во всём остальном всё хорошо, зачем ему Бог?..»

Увы, таковы реалии нашей жизни. Саша — не исключение. Когда всё гладко, человек обычно не ищет Бога. Чтобы он обратился к Богу, в его жизни должны сложиться определённые трудности, порою — неразрешимые. Как говорится, он должен оказаться загнанным в тупик. Это крайне эгоистическая (потребительская) позиция, когда человек все свои лучшие годы, которые по праву принадлежат Творцу, отдаёт греху, проживает их впустую, отрицая всякую причастность к Богу, не принимает (да и не знает) воли Божьей для своей жизни, а потом, очутившись у «разбитого корыта», обращается к Богу. Но Бог настолько милосерд, что прощает и принимает каждого, кто искренне кается и обращается к Нему, взывая о милости. **«Всё, что даёт Мне Отец, ко Мне придёт; и приходящего ко Мне не изгоню вон!»** (Иоан. 6:37).

***

Дорогой друг, даже если ты растратил свою жизнь впустую, живя беспутно, то и для тебя есть надежда! Если один оставил и предал другого, этот «другой» может и не простить, или даже если и простит, ничего общего не захочет иметь с предателем, но Бог — не грешный и слабый человек, Он имеет (несравненную ни с чем и ни с кем из людей) Милосердие, Любовь, Сострадание. Поэтому ты не говори, что поздно, не говори, что не для тебя. **«Бог, богатый милостью, по Своей великой любви, которою возлюбил нас»** (Еф. 2:4) примет тебя безо всяких условий. Человек смотрит на внешность, но Бог смотрит на твоё сердце, твою душу. Он видит твою боль, твоё страдание. Не надо много слов, оправданий. Наше единственное и стопроцентное оправдание — жертва Иисуса Христа на кресте Голгофы! За твои грехи, за твои годы, за твою жизнь заплачено сполна Иисусом. Это твой верный пропуск к Отцу. Иисус говорит: **«Истинно, истинно говорю вам: верующий в Меня имеет жизнь вечную»** (Иоан. 6:47).

Веруешь ли сему?

*з проповіді в церкві

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Молитва Богові, вимовлена людиною, що усвідомила свою потребу в Спасителі Ісусі Христі і прощенні вчинених гріхів, називається молитвою покаяння. Ця молитва сама по собі не може привести до спасіння, а тільки щире каяття, розуміння своєї гріховності і потреби в спасінні. Тобто, якщо просто повторювати (читати слова молитви), не усвідомлюючи прочитаного, то така «молитва» не є молитвою вгодно Богові.

I) Першим аспектом молитви покаяння є усвідомлення нашої гріховності. Текст з Біблії говорить так: **«Немає праведного жодного!»** (Римлян, 3:10). У Біблії чітко стверджується, що всі ми згрішили. Усі ми — грішники, що мають потребу в милосерді і прощенні Божому (Титу, 3:5-7), тому що через наш гріх ми заслужили вічне покарання (Матвія, 25:46). Таким чином, молитва покаяння — це благання до Бога про помилування замість належного справедливого покарання.

II) Другий аспект цієї молитви — розуміння того, що Бог зробив для виправлення нашого жалюгідного стану. Він прийняв тіло і став людиною — Ісусом (Іоанна, 1:1, 14). Ісус відкрив нам істину про Бога і прожив праведне і безгрішне життя (Іоанна, 8:46; 2Коринтян, 5:21). Потім Він помер на хресті замість нас, прийнявши на Себе призначене нам покарання (Римлян, 5:8). Те, що Ісус воскрес з мертвих, доводить Його перемогу над гріхом, смертю і пеклом (Колясян, 2:15; 1Коринтян, 15 розділ). Тільки завдяки цьому ми можемо одержати прощення наших гріхів, нам також обіцяне вічне життя в Царстві Небесному — якщо ми тільки повіримо в Ісуса Христа. Усе, що від нас потрібно — повірити в те, що Він помер замість нас і воскрес з мертвих (Римлян, 10:9-10). Ми можемо бути спасенні тільки благодаттю, тільки через віру і тільки через Ісуса Христа. Написано: **«Тому що благодаттю ви спасенні через віру, і це не від вас, Божий дар»** (Єфесян, 2:8).

Вимовляючи молитву покаяння, ми повідомляємо Богові, що довіряємося Ісусу Христу як своєму Спасителю. Для спасіння не потрібні якісь «магічні» слова. Тільки через віру в смерть і воскресіння Ісуса ми одержуємо спасіння! Якщо Ви розумієте, що згрішили і відчуваєте необхідність у спасінні і прощенні гріхів через Ісуса Христа, то Вам допоможе наступна молитва покаяння, словами якої Ви можете звернутися до Господа:

«Боже, я знаю, що згрішив перед Тобою. Я розумію, що заслуговую смерть і пекло через свої гріхи, але я вірю в Ісуса Христа як мого Спасителя. Вірю, що Його смерть і воскресіння забезпечили мені прощення гріхів і спасіння моєї душі від прокляття та вічної загибелі. Я довіряю Ісусу Христу, і тільки Йому, як своєму особистому Господу і Спасителю. Дякую Тобі, Боже, за те, що Ти спасаєш і прощаєш мене! Амінь!»

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне!» Ін. 3:16

«Страх Божий – джерело життя» (Притчі, 14:27)

Я народилася та зростала в м. Кременчуці в звичайній родині. Про існування Бога знала з дитинства: мій прадід служив дияконом у православній церкві, а його донька (моя бабуся), незважаючи на атеїстичну пропаганду в країні, була богобоязливою жінкою і навчила мене молитві «Отче наш». Отже, я чула про Бога, але не знала Його Самого особисто.

Після закінчення школи та педагогічного училища стала працювати вихователем у дитячому садочку. От там-то мене й знайшов Господь...

До моєї групи ходила дівчинка з віруючої сім'ї. Одного разу вона занедужала інфекційною хворобою – кором, і нашу групу закрили на 21-денний карантин. Зрозуміло, я ніяк не очікувала, що на третій день маля приведеуть і принесуть довідку, у якій синім

по білому буде написано: «Дитина здорова, дошкільну установу відвідувати може». Дивуючись і не розуміючи, що відбувається, я запитала в мами вихованки: «Виходить, не кір?» Вона відповіла: «Кір», – і загадково посміхнулася. Діагноз підтверджував і запис у довідці. Я зовсім розгубилася: позавчора в дитини було висипання на тілі та висока температура, а вчора лікар обстежував трирічне маля і, не знайшовши ознак захворювання, закритий лікарняний. Як це може бути?! Дівчинка, побачивши мою розгубленість, раптом зенацька випалила: «Мене Ісус зцілив!»

Бажання пізнати цього Ісуса викликало в мене не стільки саме чудо зцілення, скільки страх Господній, що наповнив мою душу. Я раптом глибоко усвідомила: Бог реальний! Він великий і всемогутній! У той момент я сильно злякалася, що моє життя не відповідає Його заповідям. І незабаром прийняла зв'язане, усвідомлене рішення: примиритися з Богом, покаятися в своїх гріхах.

Усе це трапилося 18 років тому, у травні 1992-го. Я стала членом Божої родини і з тих пір намагаюся жити по Його Слово, служити Йому тими дарами, якими Він мене наділив. Багато чудес Господь зробив у моєму житті й у долях моїх ближніх. Не перестаю захоплюватися Ісусом Христом та Його чудесами в моєму житті та житті моїх ближніх!

Тетяна Загній, редактор видавництва «Християнська Зоря», м. Кременчук, тел. 098-357-22-59. E-mail: tatyana@i.ua
P.S. Бажаю рясних Божих благословень усім співпрацівникам і читачам газети «Жива Надія» і додаю декілька своїх віршів для публікації в газеті!

***

Я найду Тебя повсюду:
В ручейках, весною журчащих,
В переливах изумруда,
В колокольчиках звенящих.

Я Тебя услышу в песне,
От которой сердце плечет,
В птичьем пении чудесном,
В ветра шепоте горячем.

Я в грозе Тебя услышу,
В затажных раскатах грома.
Ты повсюду говоришь мне,
Голос Твой такой знакомый.

Я любовь Твою замечу
В чьей-то ласковой улыбке,
В блеске звезд, в желанной встрече,
В своём праве на ошибки.

Я её увижу в розах,
В материнском тёплом взгляде,
В жёлтых шариках мимозы
И в огромном водопаде.

Я пойму Твои уроки
И в избытках, и в лишениях,
И в советах, и в намеках,
И в ответственных решениях.

Я ловлю Твоё дыхание
В превосходных ароматах,
Вижу я Твоё сиянье
В нежно-розовых закатах.

Я найду Тебя в твореньях,
Созданных Твоею кистью:
В облаках, в лучах весенних,
В шелесте кленовых листьев;

В свете дня, в ночной прохладе,
В необъятных гор величье,
В колоске, в лазурной глади,
В совпаденьях и в различьях...

Я Тобой восхищаюсь
И во всём Твой почерк вижу!
Лишь в одном всегда нуждаюсь:
Чтоб к Тебе быть сердцем ближе.

Когда сердца касается Бог,
Обретает душа безмятежность,
Раскрываясь, как нежный цветок,
И любви познавая безбрежность.

Когда сердца касается Бог,
Невозможное видишь возможным,
Верись в то, во что раньше не мог...
(Путь тернистый не кажется сложным).

Когда сердца касается Бог,
Забываются все огорченья,
И оно, как водой лепесток,
Наполняется силой прощенья.

Когда сердца касается Бог,
Всё становится сразу понятно;
Оставляет греховный острог,
Кто сбивался с пути многократно.

Когда сердца касается Бог,
Понимаем Его мы уроки.
Дал Он Духа Святого в залог,
Чтобы не были мы одиноки.

Кто устал и душой изнемог,
Тот в молитве найдёт облегченье.
Когда сердца касается Бог,
Это лучшие в жизни мгновенья!

Будьмо вдячні Богові за хліб!

Невдячність (неблагодарність – рос.) – риса, яка особливо неприємна в стосунках поміж людьми, хоч постійно супроводжує нас. Напевно, що кожен з нас на собі це відчув, коли ти робиш комусь добро, а за це тобі навіть «дякую» не скажуть. Хоч християни, роблячи добро, не чекають подяки від людей. Бо якщо чекаєш подяку, твоє добро вже не є безкорисливим.

Апостол Павло, приводячи перелік негативних рис характеру людей останнього часу (нас з вами!), наголосив, що люди останнім часом будуть невдячними (2 Тим 3:2): «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошолобні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні...». Найбільше людська невдячність проявляється саме у її відносинах з Богом. Фактично людина постійно приймає Божі дари в усьому, але приймає, як годиться, мовби Бог зобов'язаний опікуватися нами в усьому. Кожного разу, коли ми молимося молитвою «Отче наш», ми просимо: «Дай нам хліба насущного». Так, Господь постійно турбується нами, і людина нічого не може дати Богові взамін за Його турботу, але вона мусить хоча б сказати Богові щиро «дякую!» Бо невдячність – це порушення Божої заповіді і прямиий шлях до боговідступництва і безумства загалом: «бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але

зникчменіли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце...» (Рим. 1:21). Далі в цьому посланні до Римлян йде перелік всього того безумства, до якого люди дійшли, переставши дякувати Богу (Рим. 1:25-31).

***

Звичайно, істинні християни намагаються щоденно дякувати Богові, але є приємна й богоугодна традиція, коли восени по всіх церквах проводиться окреме подячне богослужіння – Свято подяки Богові за врожай. Саме Церква християн віри євангельської

України, проводячи такі богослужіння, намагається привернути й увагу державної влади до того, щоб ввести це свято в розряд державних свят. Це не буде мінусом, а навпаки – принесе Боже благословення для країни в цілому.

Досліджуючи Священне Писання, ми знаходимо місця про Заповіді подяки: насамперед, Ісус дякував Отцеві за їжу, за хліб (Мрк. 8:6, Іоан. 6:11), апостоли так само заповідали дякувати за їжу (1Кор. 10:30, 1Тим. 4:3, 1Тим. 4:4). Якщо ми – християни, позитивний результат нашої віри буде виявлятися саме в подяці Богові. Апостол Павло закликає християн перебувати у вірі, «збагачуючись у ній з подякою!» (Кол. 2:7). Істинна віра в Бога невід'ємна від подяки Богові! Вони йдуть разом! Хай Бог благословить вас дякувати Богові за хліб, за врожай, за мир, за Україну!

Володимир Бобик, священнослужитель, м. Пирятин, Полтавщина.

Свято подяки Богові за врожай 10 жовтня 2010 р., Церква «Жива Надія» м. Миргород, співає хор церкви.

1. Меня зовут Людмила (59/165/78). Вдова. Дети взрослые, живут отдельно. Живу в своём доме. К сожалению, плохо слышу, пользуюсь слуховым аппаратом. Водное крещение приняла в 2000 г. Член церкви ЕХБ. Родом из Буковины, живу на Херсонщине. Хотела бы найти богобоязненного брата для совместной жизни. **Тел. 098-0823385, 095-1692889.**

2. Мені 48 р. Покаялась рік тому. Член церкви ХВЄ. Живу з меншою 13-річною донькою в гуртожитку. Шукаю спутника життя до 50 років (віруючого брата з п'ятидесятників). **Віра Доценко, вул. Кузовкова, 18/10, м. Славута, Хмельницька обл., 30000.**

3. Я член церкви ХВЄ (46/166/70) з 2000 р. Самотня 15 р. Доньки заміжні, живуть окремо, я живу в селі, церкву відвідую в районі, утримую господарство, вирощую квіти, вірю, що Бог мені пошле чоловіка по моему серцю. Не членів церкви, чи тих, хто на замітці, вилученні, легковажних, прошу не турбувати. **Світлана Сірата, с. Іванівка, Любашівський р-н, Одещина, 66523. Тел. 096-10-78-323.**

4. Девять місяців прошло, как отошёл к Господу мой муж. Желая познакомиться с таким же благословенным братом, каким был мой муж. Живу в селе в собственном доме (Кировоградщина), дети живут далеко от меня. Мне 56 л., пенсионерка. **Галина, тел. 096-64-33-720.**

5. Мне 48 л. Член харизматической церкви, жил с мамой, она умерла. Сильно одиночество, не найтиспутницу жизни не могу. **Юрине, Новгород-Северский, Черниговская обл., тел. 068-102-50-75, 097-269-60-79.**

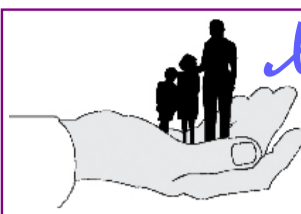
6. Дорогі сестри, будьте обачні! Три

роки тому тато мене познайомив з одним в'язнем, якого звать Федя. Тато хрестив його в Єнакіївській колонії. Три

роки він писав, що кохає і як звільниться, на мені жениться. У вересні цього року мало бути весілля. А потім Федя, коли його перевели жити на поселення, став забалакуватися і називати мене іншим ім'ям. Вияснилося, що він має іншу. Коли подзвонила мама, слухавку взяла якась Лена, яка назвалася нареченою Феді. Мама втратила свідомість... Тато говорив, що в зоні Федя вів себе досить смиренно, давав іншим гідний приклад християнина. Переді мною лежать листи, які він писав довгі три роки... В душі гіркота, сльози. Я з Божою допомогою переживу. Але прошу підтримати в молитві нашу сім'ю. **З повагою, Оксана. Для листування: п/п АЮ 076216, 5 відділення зв'язку, м. Луцьк.**

7. Хочу предупредить сестёр, чтобы они были осторожны в переписке. Я познакомилась с мужем через газету. Он писал, что христианин и писал много хорошего. Когда я к нему приехала, то он мне понравился. Мы полюбили друг друга и поженились. Но оказалось, что он — волк в овечьей шкуре. Он только притворялся верующим, чтобы у него была покорная жена. Все эти годы он издевается надо мной. Мы не развелись, потому что Бог против развода. Теперь у нас ещё и малыш, но мы с сыном мужу не нужны. Почти каждый день я плачу. Как нужно иметь полное ведение от Господа, чтобы не сделать непоправимую ошибку! **Сестра С., Полтавщина.**

8. Бог желает общения с нами и

ХРИСТИЯНСЬКА СІМ'Я

каждый, кто вошёл в Его свет, имеет в сердце жажду по общению в Духе и Истине с Отцом Небесным и Его детьми. Так и я буду рад общению. Пишите: **Когут Ростислав Романович, вул. Успенська, 9/6, м. Стрий, Львівщина, 82400.**

9. Мене звать Руслан. Мені 25 р., з Господом уже 3,5 роки. Живу в місті Виноградів, на Закарпатті. Бажаю познакомиться с християнкою для спілкування та серйозних відносин. **Тел. 093-28-79-541.**

10. Прошу помолитися за мене і мою матір. У мене уже просто нет сил. Через плохие отношения с матерью я не могу ни молиться, ни покаяться. Я также тяжело больна физически. **Скрипник Галина, Сумщина.**

ЛИСТИ З МПВ

1. Дорогие сёстры, кто внушил вам, что в заключении нет нормальных мужчин? Много лжецов у нас, как и на свободе, но это не значит, что мы не можем любить. Страдания закаляют нашу веру, а желание любить и быть любимым, иметь семью — делает нас достойными вашего внимания. Не презирайте тех, кто хочет и может сделать вас счастливыми. **Александр Горелый, ВТ №1, ДУ, ул. Островского, 2, г. Винница, 21001.**

2. Ищу литературу из схемами по вышиванию, нуждаюсь в нитках (мулине, окрил). **Пономарёв Виктор Николаевич, ул. Чапаева, 19, РИК-56, с. Перекрёстовка, Роменский р-н, Сумская обл., 42073.**

3. Нуждаюсь в нитках по вышиванию, канцелярских принадлежностях. **Андрій Федорук, СВК-47, СДУ, смт Жвирка, Сокальський р-н, Львівщина, 80040.**

4. В тюрьме всё кардинально изменяется, всё приобретает иные формы и цвета. Вот смотрю на

траву (за колючкой), а она такая нежная, живая, ярко-зелёная, трепещет на ветру. И от этого тоска берёт за душу. Ночью молюсь-молюсь, пока тишина и не слышно бряцанья ключей охранника, но ночь быстротечна и коротка... Прошу поддержать в молитве. **Юрий Качмазов, ЗВК-58, ул. Гагарина, 2, г. Изяслав, Хмельницька обл., 30300.**

5. Только после встречи с христианином со свободой, которая состоялась благодаря тому, что моё письмо было напечатано в газете, я по настоящему родился свыше. Поэтому я благодарю Бога за вас, что публикуете письма заключённых. **Печурин Д., СВК-47, СДУ, смт Жвирка, Сокальський р-н, Львівщина, 80040.**

6. Мне 52 г. Православный христианин, в 2001 г. попал в тюрьму на пожизненное заключение. Меня несправедливо осудили за недоказанное преступление. Но судья мне сам сказал после вынесения приговора, что так надо. Родных у меня никого не осталось. Один-единёшенек, трудно смириться с мыслью, что прозябать мне за решёткой до конца своих дней. И поплакаться некому. **Владимир Чернышевский, СВК-47, ДУ, смт Жвирка, Сокальський р-н, Львівщина, 80040.**

7. Мне 40 л. В 2005 г., находясь на пожизненном заключении, обратился к Богу. С тех пор не перестаю благодарить Господа за каждый прожитый день и за всё то, что Бог посылает мне из любви ко мне по воле Своей. Я изучаю Священное Писание, читаю различную духовную литературу, у меня возникает много вопросов, на которые хотел бы получить ответы. **Виталий Ворохобин, ул. Ватутина, 172, УИН-8, г. Житомир, 10001.**

8. Мой рост 192 см, обувь 45 размера, в тюрьме таких размеров не бывает. Но Бог вверил мои нужды на попечение Церкви.

Я прошу у Бога помощи и в материальном благословении, и Бог меня благословляет. Прошу также благословения для всех своих друзей и благодетелей. Друзья, в милосердии не равняйтесь на кого-то! Не можете делать много, делайте мало. **Владимир Черница, ул. Островского, 2, ДУ, г. Винница, 21001.**

9. Мне 29 л. Родом из Сум. Ищу верующих людей, чтобы научили меня жить, понимать Слово Божье. Я хочу стать на путь, который ведёт к Богу. Конец моего срока в 2014 г. Сижу за кражу. **Дмитрий Шаповалов, 1 отд, ИК-36, Суходольск, Краснодонский р-н, Луганщина, 94421.**

10. Ищу общения с христианами, так как нахожусь на пожизненном заключении, материальных нужд не имею. **Евгений Деревянченко, ул. Ватутина, 172/8, г. Житомир, 10001.**

11. Если христиане со свободой (особенно сёстры) разделяют верующих на разные категории, отбрасывая заключённых, как низкосортных, то христианство ничем не отличается от расистов, фашистов, которые разделяли людей на разные сорта. Я женат 10 лет и пишу, чтобы сказать, что сёстры неправы, презирая братьев за колючей проволокой из-за их плохого прошлого. А если Бог так же поступит с вами и посмотрит на вас через призму ваших грехов? Но Он так не делает. Так почему же делаем так мы? **Вячеслав Бигун, ДИК-89, ул. Будённого, 1, г. Днепрпетровск, 49600.**

12. В мои 19 лет мне был установлен страшный диагноз — ВИЧ. Было время, когда мне было от этого невыносимо тяжело. Но если Иисус Христос с тобой, Он не даст тебе прогнуться под тяжестью каких бы то ни было обстоятельств. Я пришёл к Богу, потому что искал исцеления. Я раньше искал знамения от Бога, но сейчас я просто хочу причаститься к Иисусу. Я теперь знаю, что есть семья, ВИЧ-инфицированные, они рожают здоровых детей и счастливо живут. Сейчас мне 25 л., я полностью завишу от Господа. Я знаю, что ВИЧ-инфекция — это ещё не конец. Какая бы болезнь не поразила твоё тело, пока ты дышишь, у тебя есть надежда. Эта надежда только на Бога! **Виталик Безгубенко, КИК-69, 5 отр., г. Кременчуг, 39600.**

ГОСПОДИ, ВКАЖИ МЕНІ ДОРОГУ ПРАВДИ, ПО ЯКІЙ Я МАЮ ЙТИ!

К оли я народилася, мої батьки вважали себе православними християнами, я була третьою дитиною в сім'ї. Моя мама робила багато милості людям, до цього привчала й мене. Біля нас жила старенька віруюча 90-річна жінка, я постійно їй допомагала, а вона молилася за мене. Коли мені було 14 років, вона сказала, що хоче дожити до дня мого покаяння. Я постійно думала про ці її слова і одного разу вийшла в засніжений сад, подивилася в небо і сказала: «**Боже, я хочу Тобі служити, але не знаю куди піти, до якої церкви, бо так багато різних вір. Ісусе, вкажи мені правдиву дорогу, щоб я нею пішла...**».

Потім мені приснився сон: я побачила дім, в якому були люди, туди простували три жінки, і я пішла за ними. Вони зайшли всередину будинку, стали на коліна і почали просити Бога, щоб простив їм їхні гріхи. Вони покаялися, повернулися до мене і сказали, що Бог хоче, щоб і я так само зробила.

Я прокинулася і думала над цим сном, а наступної ночі мені приснився інший сон: я бачила людей в білому одязі, які приймали водне хрещення, тобто обіцяли служити Богу в добрій і чистій совісті. Мені знову сказали слова, що Бог бажає, щоб і я так само зробила. На третю ніч я бачила вогонь, тоді не розуміла, що то означає, але коли прочитала Євангелію, то зрозуміла, що Бог буде хрестити віруючих людей Духом Святим і вогнем...

Після цих снів мене запросила сусідка на зібрання до церкви християн віри Євангельської. На тому зібранні були гості з Німеччини, яких супроводжував хор з Румунії. Було так багато людей, що повиймали вікна, щоб було всім чути. Коли проповідував священник з Німеччини, я плакала і не могла зупинитися, коли ж пролунав призов до покаяння, я не чулася, як пішла вперед. Хоч я стояла трохи позаду інших людей, що також вийшли до молитви покаяння, але проповідник підійшов саме до мене, поклав на мене руки і довго

молився за мене. Після молитви мені було так легко, що я мовби летіла додому. Вдома не лягала спати, а молилася всю ніч. Я пережила надзвичайну присутність Божу і зрозуміла, що це саме те, що шукала моя душа. І я залишилася в цій церкві. Це було 5 серпня 1992 р. Я тоді перейшла в 9-й клас. Коли я прийшла до школи, то усім однокласникам подарувала Нові Завіти. Я хотіла, щоб усі читали Боже Слово і вірили в Бога. Після цього я прийшла до тієї бабусі (вже 92-річної) і їй все розповіла, вона дуже зраділа і сказала, що тепер її Господь забере до Себе. Пройшло декілька тижнів, її син покликав мене до своєї матері. Вона лежала в постелі і сказала, що тепер відходить до Бога. Наостанок вона розказала мені свій сон, як вона прийшла до неба, де бачила гарний сад і вулиці з чистотою золота. Там були прекрасні оселі, одна краща від іншої, їй показали чудову оселю, де вона буде жити. Але вона сказала, що недостойна там жити. Потім сам Христос їй сказав, що вона таки буде жити саме в тій оселі... Після нашої розмови та сестра через два дні відійшла до свого Господа, якого так любила.

У нас в родині ніхто не був віруючим, мене сварили, що я пішла до євангельської церкви. Я дуже молилася за них, і через деякий час всі мої родичі покаялися. Я дякую Богу, що всі вони нині спасенні. Бог дав мені багато відповідей на мої молитви, являв мені милості, описати про які не вистачить місця в газеті. Саме зараз, коли мені виповнилося 32 роки і коли мої рідні також стали істинно віруючими, я хотіла б, щоб Бог дав мені відповідь ще на одну мою молитву: я сподіваюся, що через цю газету Господь допоможе мені знайти спутника життя. Я — дівчина, заміжною ніколи не була. Чорнява, карі очі, ріст 162 см, член церкви ХВЄ, хрещена Духом Святим. Я також бажаю мати друзів у Христі для спілкування.

Сестра Надія, Івано-Франківщина. Тел.: 097-03-90-265.

В тесноте Господь дал мне простор!

М не 48 лет, родилась и выросла в Молдавии. О Боге слышала с детства, но пришла к познанию Иисуса Христа сравнительно недавно. 17 лет назад я переехала жить в Астрахань. Каждую субботу смотрела христианские проповеди по местному телевидению, однажды (в конце передачи) было объявление о том, что через несколько дней (недалеко от моего дома) будет проходить палаточное музыкальное служение. Я пришла в эту палатку, послушала песнопение и проповедь, мне очень понравилось, моего сердца коснулся Бог, и я покаялась в своих грехах. Через несколько месяцев приняла водное крещение. Вот так я уверовала. На тот момент я уже была вдовой, осталась с 5 детьми. После меня уверовали все мои дети. Они сейчас принимают активное участие в служении нашей церкви.

Много чудес Господь совершил и совершает в моей жизни и моей семье. Но я хочу засвидетельствовать о чуде (особо памятном) для нас. Господь Бог благ ко всем нам, но иногда мы не понимаем, что происходит в нашей жизни. Это было 10 января 2006 г. Мы все (как всегда) утром помолвились, почитали Слово Божье и разошлись по своим делам. Я работала недалеко от дома. В обеденный перерыв пришла домой, пообедала и снова ушла на работу. Наш дом был деревянный и старый. В два часа ко мне на работу прибежала дочь с криком, что наш дом горит. Когда я примчалась домой, то уже полдома сгорело, хотя пожарники приехали сравнительно быстро (через 20 минут после вызова), но дом уже нельзя было спасти. Несмотря на пожар, панику вокруг, у меня в сердце был мир и покой, в моих устах были слова: Господь дал, Господь и забрал. Уцелели только наши документы. Всё остальное сгорело дотла. Я позвонила пастору, братьям и сёстрам, чтобы помолвились за нас. Естественно, вся наша церковь молилась обо мне и моих детях, нас сразу приютил пастор (временно мы проживали у него). Вся церковь благословила нас одеждой. На третий день после пожара группа нашего хора (где я также пою) взяла пост за нашу ситуацию. Вечером позвонили с моей работы и сказали, что мне надо срочно идти в жилищный отдел. Утром я пришла туда с дочкой и пастором, там нам сказали, что надо очень быстро собрать документы, и мы получим в новом доме 3-комнатную квартиру с индивидуальным отоплением. Нам дали адрес, где находится этот дом. На следующий день мы поехали с пастором и посмотрели квартиру. Я благодарю Бога за чудо в нашей семье! Я благодарю, что в те 3 дня (когда нам было особенно очень тяжело) все мы знали, что (несмотря на потерю) с нами был рядом Бог. Он держал нас в своей руке и показывал свою любовь! Я благодарю Господа, что у меня и моих детей есть такая большая дружная семья в Господе! Я верю, что это свидетельство поможет тому, у кого беда. Когда трудно: обратись к Иисусу Христу, и Он поможет. Конечно, мы собрали полагающиеся документы и 6 февраля 2006 года нам вручили ордер и ключи от квартиры. Мы в тот же день вселились в новую квартиру. И после этого Бог делал ещё много чудес в нашей жизни!

Лебедева Юлия Николаевна, г. Астрахань, Россия. E-mail: julia65@mail.ru

УВАГА!
Слухайте
християнську
радіопередачу

«ЖИВА НАДІЯ»

щотижня, у понеділок, з
21 год. 30 хв. на першому
каналі Українського
Національного Радіо.

Листи на радіопередачу
надсилайте за адресою:
**Ненсі Іванівна Зінчик,
радіопередача «Жива
Надія», вул. Григорія
Онискевича, 3, м. Київ,
03115, Україна.**

**Пропонуємо
Вам відвідати
богослужіння
християн в Полтавській
області, що відбуваються
ЩОНЕДІЛІ:**

с.мт. Білики Кобеляцького р-ну: з 10-00, вул. Пристанційна, дім молитви;
с. Березова Рудка Пирятинського р-ну: з 10-00, вул. Куйбишева, церква «Свята Трійця»;
м. Гадач: з 10-00, вул. Вокзальна, 1-А, дім молитви;
м. Глобине: з 10-00 та 17-00, вул. Четверикова, 5, дім молитви;
м. Глобине: з 10-00 і 18-00, вул. З. Космодем'янської, 5, дім молитви;
м. Градизьк: з 14-00, вул. Проектна, 23, церква «Христа Спасителя»;
м. Гребінка: з 14-00, вул. Жовтнева, 52, церква «Жива Надія»;
с.мт. Диканька: з 16-00, РБК;
м. Зінків: з 15-00, вул. Гоголя, 33, церква «Віфанія»;
с.мт. Котельня: з 17-00, вул. Жовтнева, 208;
м. Кременчук: з 9-00, вул. Маршала Жукова, 104, церква «Віфанія»;
с. Кротенки Полтавського р-ну: з 14-00, вул. Центральна, церква «Голгофа»;
м. Лохвиця: з 14-00, актовка зала будинку дитячої та юнацької творчості;
м. Лубни: з 10-00, вул. Драгоманова, 33, церква «Ковчег»;
с.мт. Машівка: з 10-00, вул. Нестерця, 8, Церква Христа Спасителя;
м. Миргород: з 10-00, вул. Гоголя, 159, церква «Жива Надія»;
с. Новаки Лубенського р-ну: з 15-00, приміщення колишньої школи, церква «Ковчег»;
с.мт. Нові Санжари: з 15-00, вул. Комсомольська, 21, приміщення колишньої ідальні фабрики «Полтавчанка»;
с. Оболонь Семенівського р-ну: з 10-00, вул. Котляревського, 9-А;
с. Олександрівка Гребінківського р-ну: з 10-00, вул. Леніна, 40, церква «Ковчег»;
м. Оржиця: з 9-00, вул. Леніна, 87, дім молитви;
м. Полтава: з 10-00, бульвар Б. Хмельницького, 19, (Зуп. «Вавілова»), церква «Нове Життя»;
м. Пирятин: з 9-00, пл. Борців Революції, 16, церква «Жива Надія»;
с.мт. Решетилівка: з 11-00, вул. Горького, 105-А, дім молитви;
с.мт. Семенівка: з 13-00, вул. Чапаєва, 6, дім молитви;
с. Ульяновка Гребінківського р-ну: з 9-00, церква «Ковчег»;
м. Хорол: з 13-00, вул. Крилова, 16, дім молитви;
с.мт. Чутове: з 10-00, вул. Комсомольська, 45, церква «Голос Спасителя»;
м. Чорнухи: з 10-00, вул. Сковороди, 11; дім молитви;
с.мт. Шишаки: з 10-00, вул. Корніліча, 27, дім молитви.

Запрошуємо:

Я не знала Бога, но Он знал меня с рождения!

Я родилась в 1966 г. в неблагополучной семье, где никто не слышал и не знал о Боге. Сразу после моего рождения у моей мамы начался послеродовой психоз, её болезнь не прекращалась, и через два года отец ушёл от нас. Мама часто бывала в больнице, а я росла, предоставленная на самое себя, жила большей частью — то у бабушки, то в интернате, то у папы. На улице я общалась со сверстниками, которые курили, пили и колосоли. Как я благодарна Господу, что Он уберёг меня, и я не стала делать то же, что и мои друзья. Я не знала Бога, но Он знал меня!

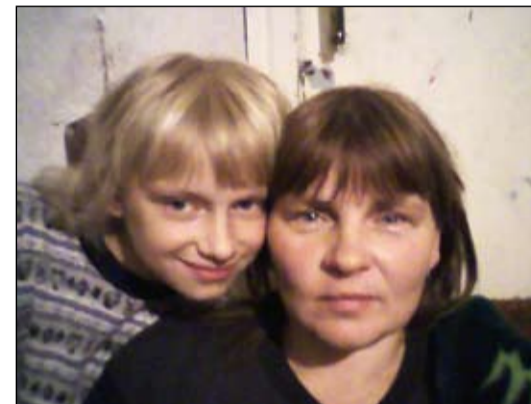
Я закончила культпросвет-училище и работала в клубах музыкальным организатором. Небольшое умение играть на пианино сыграло немаловажную роль в моей дальнейшей судьбе.

Я устроилась работать в детский садик, где готовила с детьми утренники. Однажды к празднику Пасхи мне нужно было найти соответствующие песни и стихи. Я знала, что этот праздник связан с воскресением Иисуса Христа. На тот момент я уже считала себя православной христианкой, для этого специально ездила в Петербург, где меня крестил священник Александро-Невской Лавры. Не думаю, что тот мой шаг был связан с моей личной верой в Бога, скорее это был способ обезопасить себя от сглазов, наветов. Нянечки в детском саду часто делились страшными историями, как кому-то из их знакомых сделали порчу, и он тяжело заболел, с другим случилось несчастье тоже по навету недобрых людей. Я искала защиты от сил зла и решила креститься. Хоть теперь понимаю, что сам обряд крещения не поможет, если человек не каётся в своих грехах, не обращается с искренней верой к Господу, не приводит свою жизнь в соответствие с учением

Господа нашего Иисуса Христа. А я жила обыкновенной жизнью грешницы, особо не раздумывая о своих поступках. Все так живут, все так поступают, а я чем хуже?...

Я думала: где же мне найти песни о Пасхе? И тут (совершенно случайно) встретила свою бывшую подругу, которая на тот момент уже была верующей. Уверена, что и этот момент в моей жизни был заранее предусмотрен Господом. Мы разговорились, я узнала о переменах в её жизни, и она охотно согласилась мне помочь с праздничным репертуаром песен. Для этого я пришла в церковь, которую посещала моя знакомая. Я мало что понимала из услышанного в той церкви, но мою душу тронуло искреннее и простое пение церковного хора. По совету моих новых друзей я стала изучать Священное Писание, т. е. Библию, и обнаружила, что моя жизнь не соответствует заповедям Иисуса Христа. Дух Святой стал обличать меня, например, за сожительство с мужчиной. Я искала себе оправдания, что мол не только я одна так живу, но моя совесть осуждала меня. Если бы я тогда послушалась Бога, моя жизнь сложилась иначе, но я выбрала свой путь. Я надеялась, что всё как-то образуется, но мужчина, с которым я сожительствовала, всё равно бросил меня, оставив меня беременной. Родственники уговаривали меня сделать аборт, но я отказалась, ибо не хотела делать ещё один тяжкий грех. У меня родился мальчик. Я искренне калялась в непослушании Богу. И вскоре Господь явил мне милость: простил мои грехи и принял в число Своих детей, и более того: я вышла замуж за христианина. Он — проповедник

Евангелия. У нас благословенная семья, мы воспитываем семерых детей. Все они дороги мне. Особо — младшая, которую я родила в салоне «скорой помощи» по дороге в роддом. Она родилась бездыханной, медсестра, что сопровождала меня, не знала, что делать, я же взмолилась к Богу и случилось чудо: доченька сделала вдох и закричала... Она уже ученица третьего класса, способная и послушная, моя помощница. Слава Богу!

И сейчас бывают испытания в моей семье, но Бог проводит нас через трудности и оказывает благовременную помощь, даёт Свою победу. Нам только нужно быть открытыми для действия Духа Святого.

**Елена Балакина, с. Хашеватое,
Гайворонский р-н, Кировоградщина.
Тел. 067-12-58-773.**

БИБЛИЯ - ПУТІВНИК ДО ПІЗНАННЯ ІСТИНИ

Нехай Боже Слово направляє тебе, ніколи не дозволяй обставинам диктувати твій напрямок.

Або Біблія збереже тебе від гріха, або ж гріх збереже тебе від Біблії.

Коли ти відкриєш Біблію і будеш читати її з присвятою, ти будеш чути, як говорить Бог.

Біблія — це план Бога для тебе, світу і вічності. Вона — незаперечний доказ того, що думає Бог.

Багато хто зберігають Біблію на своїх полицях, а не у своїх серцях.

Ісус відповів і до

нього сказав: Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселимося з ним, і він буде з нами, і ми будемо з ним, і він прийде до нього (Іоанна 14:23).

Загублений фокус — істинна причина падіння людей! Люди перестали дивитися на Слово Боже і шукають причини своїх невдач і падіння у чомусь завгодно, тільки не у своєму відступі від істини.

Слово Боже — є істина! (Іоанна 17:17)

Люди відкидають Біблію не тому, що вона суперечить собі, а тому, що вона суперечить їм.

Оголошення в газеті

техаського містечка: «Читайте Біблію, щоб довідатися, що людям потрібно робити. Читайте нашу газету, щоб довідатися, що вони справді роблять».

Для одних Біблія — дорога до Бога, для інших — камінь спотикання.

Доти, доки ми не звикнемо звертатися до Біблії не тільки в хвилини нещастя, але й у світлі миті нашого життя, ми не знайдемо повного розуміння істини.

УВАГА!

Якщо Ви маєте доступ до мережі Інтернет, то Ви можете прочитати газету «Жива Надія» в електронному варіанті (всі випуски з 2009 р. в кольорі) на сайті: **www.lifeinjesus.info** (розділ: Преса) або ж на сайті: **www.poltavaseminary.org**.

Якщо Ви бажаєте отримувати газету поштою, то (попередньо!) надішліть до редакції газети (Андросову Г. М., вул. Колгоспна, 44, м. Миргород, Полтавська обл., 37600) грошовий електронний переказ (через поштові відділення), або поштові марки в конверті — для покриття витрат з пересилки газети. Ви можете замовити 1 чи 5 екз., або ж посилку до 120 екз. (вказіть кількість в графі «поштове повідомлення»). Мінімальна вартість одного відправлення газети поштою складає **2,00 грн.**

Так само кожен бажаючий може отримати газету «Жива Надія» в електронному варіанті (починаючи з випуску № 1, 2009 р.). Якщо Ви хочете отримати газету на Ваш e-мейл, надішліть листа за адресою: **giva-nadiya@yandex.ru** або **giva.nadiya@gmail.com**

ЖИВА НАДІЯ

листопад-грудень 2010 р., №6.

Газета (християнського спрямування) друкується за рахунок добровільних пожертвувань і розповсюджується безкоштовно.

Засновник газети: Церква християн віри Євангельської «Жива Надія», м. Миргород, Полтавська обл., вул. Гоголя, 159.

Реєстраційне свідоцтво: ПЛ №386 від 20. 11. 2000.

Віддруковано: ТОВ Вид. «Миргород», вул. Кашинського, 21, м. Миргород. Зам. № 577. Тираж 10 000 екз.

Редактор: Андросов Г. М.

Тел. редактора: +3 8 050 28-13-256; +3 8 067 105-02-82; +3 8 (05355) 4-85-56.

Тел. редакції газети для жителів США, Канади: 704-303-94-53.

E-mail: **giva.nadiya@gmail.com**

Адреса редакції: Геннадій Миколайович Андросов, вул. Колгоспна, 44, м. Миргород, Полтавська обл., 37600, Україна - Ukraine

Християнський магазин «Біблія поштою в кожен дім» пропонує:

— чудові плакатні КАЛЕНДАРІ на 2011 р. (укр., рос.) з дівчинкою, що молиться (з текстом молитви «Отче наш»);
— християнську літературу, аудіо- та відео- продукцію;
— Біблії укр. та рос. мовами;
— вітальні листівки укр. мовою;
— різноманітну сувенірну продукцію,
— шарфики та газові хустинки.
Детальна інформація за тел.:
067-78-69-642, 097-388-43-08,
+38 04325-3-92-71.
E-mail: jiva_voda@rambler.ru
www.djerele.co.ua

Цінителям поезії!

Пропонуємо новий збірник християнської української поезії «Поезія віри» (м'яка обкладинка, 272 стор.), куди увійшли найкращі вибрані твори 18 різних авторів, об'єднаних широкою любов'ю до українського слова, вдячністю Богові за життя, за спасіння, за почуття прекрасного. Поезії зібрані і відредаговані журналом «Благовісник».

За замовленнями звертатися до християнського магазину «Біблія поштою в кожен дім» за вище вказаними телефонами або по електронній пошті.

